

NOVÝ KLUK VE TŘÍDĚ

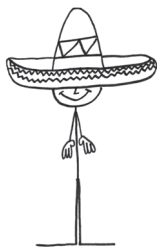
KDYŽ UKÁŽU MATTOVI nový komiks se SUPER FRANKEM, řekne mi, že je dobrý, ale potřebuje víc akce.

rukojmí

„Co kdyby ten zlý tuleň zajal v bance rukojmí a Super Frank by se musel do budovy vloupat, než to tam vybuchne?“

Když nepočítáte toho tuleň a opici, zní Mattův návrh jako zápletka k bilionu filmů, co jsme spolu za ty roky viděli. Protože je to můj nejlepší kámoš, pochválím ho za jeho skvělý nápad.

sombrero

„A co takhle tuleň v sombreru?“ pokračuje Matt. „A s jedním z těch dlouhých pásů s náboji – a s potápěčským vybavením?“

Snažím se představit si, na co by mohl bankovní lupič v sombreru potřebovat potápěčské vybavení, ale pak to vezmu jako výzvu, abych

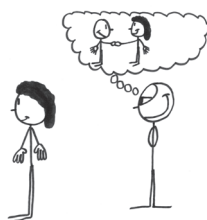
vymyslel scénář, kde budou všechny tyhle věci doopravdy dávat smysl.

Když jdeme s Mattem po chodbě, ve stejnou chvíli se zastavíme, abychom pokračovali v diskusi. Nebo se aspoň oba tváříme, jako bychom zastavili proto, že načaté téma je strašně moc důležité, jenže OPRAVDOVÝM důvodem, proč jsme oba najednou zmáčkli tlačítko „stop“, je to, že Carly u své skříňky mluví s Crashem, který je o rok výš než my. Crash má na sobě obvyklý školní ohoz sestávající z tenisek, pytlovitých kraťasů a roztřepeného trika. Carly se s ním před měsícem seznámila na surfovacím táboře v Santa Monice a poslední dobou s ním tráví asi tolik času jako já s Mattem.

Když nás uvidí, zamává nám, ale Crash se neobtěžuje ani tím, aby nám jen pokývl, i když nás Carly představovala asi tak tisíckrát.

„Je to ten nejarogantnější kluk ve škole,“ řekne Matt. „Nevím, co na něm vidí.“

„Jestli si nezačne česat vlasy, brzo z nich bude mít dredy,“ dodám.

představit si

roztřepený

arogantní

„Jasně, protože takhle ještě nevypadá jako dost velkej frajer,“ řekne Matt.

„S čím přijde dál, s tetováním?“

„To by byl u nás ve škole jedinej – pokud nepočítáš učitele.“ V posledních pár letech měli všichni lidi, co nás učili, přinejmenším dvě tetování.

Když k nám Carly přijde, okamžitě ztichneme. Jako obvykle překypuje energií a vůbec ji nenapadne, že se její nejlepší dva kámoši právě bavili o ní. „Už jste se seznámili s tím novým klukem?“ zeptá se.

„To jako s tvým přítelem Crashem?“ řeknu.

„Crash není můj přítel!“ začervená se Carly. Pak do mě mírně strčí. „Copak jste neposlouchali paní McCoddleovou? U nás ve třídě je nový kluk. Přestoupil k nám dneska.“

Když to slyším, nezbyvá mi, než se v duchu divit, kolik dalších informací mi uniká, když si během ranních informačních schůzek s paní McCoddleovou kreslím do náčrtníku.

„Jmenuje se Umberto,“ pokračuje Carly. „Se-

přestoupit

známila jsem se s ním před chvilkou. Je opravdu milý.“

„Tohle říkáš o každém,“ povím jí.

„To není pravda. Toby je trouba a klidně mu to řeknu do očí.“

Matt se zasměje, ale já jsem překvapený, jak sebejistou se Carly během posledních pár týdnů stala. Že by začali něco přidávat do Tichého oceánu? Nebo za tu změnu u Carly může jen čerstvý vzduch? Anebo pramení její náhlá sebedůvěra z toho, že tráví tolik času se svým kámošem Craschem?

Zazvoní zvonek a my zamíříme do třídy. Paní McCoddleová si vzala do hlavy, že si budeme zdobit stěny na téma „Cesta kolem světa“, a tak je každý centimetr zdí pokrytý fotkami egyptských hieroglyfů, pyramid a sfing. Minulý měsíc byla hlavním tématem Čína – doufal jsem, že společně s fotkami dostaneme třeba kuře na zázvoru a sladkokyselou polévku, ale nebylo ani jedno.

Carly zvedne ruce jako nějaká ženská v te-

sebedůvěra

hieroglyfy

levizi, co navzájem seznamuje účastníky hry. „Dereku, Matte – seznamte se s Umbertem.“

Jsem tak zaneprázdněný tím, jak hledím na hieroglyfy nad tabulí, že skoro zakopnu o kluka v tričku s nápisem Lakers a vlasy ostříhanými na ježka. Zaparkoval si to v kolečkovém křesle rovnou mezi lavicí a mnou.

PRIVÁT

přístup

Povím Umbertovi, že ho rád poznávám, ale než mi stačí odpovědět, paní McCoddleová nás požádá, abychom se posadili. Umberto obratně zajede se svým křeslem do nové lavice, kterou postavili vedle mojí. Pár takových lavic už jsem v jiných třídách viděl. Vypadají spíš jako stolky než jako lavice a jsou navrženy tak, aby k nim měli žáci v kolečkových křeslech snadný přístup.

Matt mě zpraží pohledem, který říká: „Máme spoustu věcí, o kterých si musíme později popovídat.“ Do pevně stmelěného kolektivu naší třídy ještě nikdo nepřestoupil a za celý svůj život na prvním i druhém stupni jsem ještě nikdy neseseděl vedle kluka v kolečkovém křesle.

A zatímco paní McCoddleová vypráví o řece Nil, představuju si Matta a mě na skateboardech, jak společně s Umbertem uháníme dolů z kopce u Kalifornské univerzity. Ujíždí, co nejrychleji může, a já s Mattem kličkujeme okolo něj.

A zatímco všichni tři sjíždíme dolů z kopce, kladu Umbertovi milion otázek: Z jaké školy k nám přestoupil? Je odjakživa v kolečkovém křesle? Vlastní jeho rodiče jednu z těch suprových dodávek s minivýtahem?

Ze svých představ se proberu, až když vedle mé lavice zastaví paní McCoddleová a zpraží mě ošklivým pohledem.

Ale ze všech věcí, o kterých bych chtěl s Umbertem mluvit, je na prvním místě mého seznamu tohle: MÁM DOMA KAPUCÍNSKOU OPIČKU, KTEROU BRZY VYCVIČÍ, ABY MOHLA POMÁHAT LIDEM NA VOZÍKU.

Sotva se dokážu soustředit na přednášku paní McCoddleové o egyptských artefaktech a odpočítávám minuty, než budu moci změnit Umbertovi život svojí opičkou.

